

Sto goldinarjev za jeden las.

red nekaj leti pride v neko brivnico na Dunaji ubožno pa čedno oblečena deklica. Na brivčevo vprašanje, kaj bi rada? nekako boječe odgovori: „Rada bi prodala svoje lasé.“ Imela je dolge nenavadno lepe, kostonjevo-rumene lasé. Brivcu se deklica smili in sočutje prevlada njegovega obrtnega duha, zatorej jej reče: „Ohrani raje svoje lepe lasé, ker bi le nekoliko goldinarjev dobila za nje in kvara bi bila velika odrezati je.“ — „A koliko bi vender dobila za nje,“ vpraša deklica. „Nù, kakih osem goldinarjev k večjemu.“ — „Kaj? samó osem in ne več,“ vpraša deklica. — „Ni mogoče več dati,“ odgovori brivec. Deklica premišljuje in oko se jej solzí. „Nù v božjem imenu pa naj bode,“ reče, sede in začne kite razvezovati. Brivec vzame škarje in glavnik.

Nek gospod, ki je bil tudi v brivnici, vpraša deklico: „Zakaj pa prodaješ svoje lepe lasé, dete moje?“ Deklica globoko vzdihne in pravi: „Moja mati vže celih pet mesecev leži bolna v postelji in jaz ne morem toliko zaslužiti, kolikor potrebujevi; vse je vže prodano in zastavljeno, pa niti krajearja nimamo več v hiši.“ — „Nù, če je res takó,“ reče ptuji gospod, „hočem pa jaz kupiti tvoje lasé in ti dati sto goldinarjev za nje.“ To rekši, vzame urno iznenadenemu brivcu škarje iz rok ter si odreže samó jeden las z dekličine glave. Potem vzame iz listnice sto goldinarjev in jih potisne deklici v roko. Ko to stori, zavije las v papir, vtakne ga v žep in reče: „Da se mi ne predrzneš svojih las še jedenkrat prodajati, to ti povem, ker lasje so zdaj moji in jaz sem od njih gospodar.“ To rekši, naglo zgine iz brivnice.

Bil je plemeniti gospod zeló imovit trgovec v notranjem mestu na Dunaji. Vesela deklica hiti zdaj k materi in bilo jima je pomagano. To vam je lep izgled, kako plačuje ljubi Bog pridne otroke, kateri ljubijo svoje stariše.

J. Veličanski.

Pozdrav vzpomladi.

Pozdravljena bodi vesela vzpomlád,
Pozdravljena tisočkrat bodi!
Minula je zima — odšla je od nas,
Vže vzela slovó je povsodi.

Vse polno je rožic, vijolic, zlatíc
In drugega nežnega evetja;
Dolina, dobrava, planina in breg
Odmeva od ptičjega petja.

Čaróбно skorjanec glej v zraku žgolí,
Bučela strdí si nabira;
Po logu pa čuje veseli se tek
Glasnó žuborečega vira.

Na gori zelenej prepeva pastir,
Da daleč okoli odméva;
A z bližnje planine čez evetni tjá dól
Veseli mu továriš odpéva.

O rajska, vesela in mila vzpomlád,
Ne daješ samó nam zelénja;
Ti v dušo nam mrzlo in v tožno srce
Pokladaš sladkosti življenja.

Zatorej pozdravljena bodi vzpomlád,
Pozdravljena tisočkrat bodi!
Minula je zima — odšla je od nas,
Vže vzela slovó je povsodi.

A. Pin.